

[Arbejdsministeren]

I den sag, der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, gjorde Pædagogisk Kartel gældende, at Frederiksberg kommune havde nedsat antallet af stillinger med 32. Da der måtte tages udgangspunkt i det samlede antal stillinger, som er normeret på daginstitutionsområdet, ikke normeringen på den enkelte institution, kunne der efter kartellets opfattelse ikke ske ansættelse af langtidsledige, idet der ikke var tale om merbeskæftigelse.

Frederiksberg kommune gjorde gældende, at der ikke var ansat langtidsledige i de institutioner, hvor antallet af ansatte blev nedsat. Da kommunen både var pålagt besparelser og pligt til at skaffe stillinger, måtte den tage udgangspunkt i budgettet for den enkelte institution. Kommunen fandt det afgørende, at den ikke havde misbrugt arbejdstilbudsordningen.

Opmanden (højesteretsdommer Bangert) finder generelt

- at normeringen på den enkelte institution er afgørende, når der - som i dette tilfælde - ikke overføres arbejde fra den ene institution til den anden, og
- at en sænkning af det generelle aktivitetsniveau ikke er til hinder for ansættelse af langtidsledige inden for området.

Opmanden vurderer herefter konkret, om der foreligger ansættelse af langtidsledige i en institution, som ikke har medført merbeskæftigelse i denne. Den konkrete vurdering på grundlag af de foreliggende oplysninger fører til, at opmanden ikke har kunnet finde noget tilfælde, hvor arbejde, som hidtil har været udført af pædagoger eller pædagogmedhjælpere i faste stillinger, har været overtaget af langtidsledige. Kommunen frifindes derfor med hensyn til merbeskæftigelseskravet.

Opmandens generelle konklusion, at det er normeringen på den enkelte institution, der er afgørende, når der ikke overføres arbejde fra den ene institution til den anden, baseres bl.a. på et svar, som den tidligere arbejdsminister har givet på spørgsmål nr. 82 af 16. oktober 1981 om forståelsen af udtrykket »merbeskæftigelse«. I dette svar hedder det bl.a.:

»I øvrigt vil jeg gerne understrege, at hvis det af budgettet fremgår, at der i en afdeling i en offentlig institution ud fra almindelige

besparelshensyn eller ud fra almindelige personalepolitiske hensyn skal ske reduktion af antallet af stillinger, er der i princippet ikke noget i vejen for samtidig at ansætte en langtidsledig med støtte i denne eller en anden afdeling.

Det er imidlertid afgørende herfor, at reduktionen er planlagt uden sigte på at opnå kompenserende arbejdskraft ved at ansætte en langtidsledig i den ledige stilling.«

Jeg har ikke nogen bemærkninger til opmandens kendelse, som efter min opfattelse må anses for at være i overensstemmelse med intentionerne i ordningen. Jeg lægger særlig vægt på, at opmanden tager udgangspunkt i, at der ikke har fundet overflytning af arbejde sted fra den ene institution til den anden, og at hans kendelse i øvrigt er en konkret vurdering af, om der har fundet merbeskæftigelse sted i de pågældende institutioner. Efter min opfattelse kan denne kendelse derfor ikke tages til indtægt for, at der nu er givet adgang til at afskedige fast personale i én institution og samtidig ansætte langtidsledige i en anden.

Spm. nr. S 1468

Til *justitsministeren* (22/7 83) af:

Steffensen (KrF):

»Vil ministeren tage initiativ til at forbedre mulighederne for, at specielt unge lovovertrædere kan komme til afsoning umiddelbart efter, de er blevet dømt?«

Begrundelse

Af hensyn til såvel den special- som den genralpræventive virkning af fængselsstraffe er en nøje tidsmæssig sammenhæng mellem idømmelsen og afsoningen af en straf nødvendig. Man kan frygte, at især unge lovovertrædere ikke i tilstrækkeligt omfang føler alvoren af den begåede forbrydelse og den idømte straf, når der kan gå meget lang tid mellem domsafsigelsen og afsoningen.

En måde at løse problemet på er idømmelse af mindre, ubetingede straffe, som skal afsones omgående og uden prøveløsladelse og orlov, som foreslået af kriminalkommisær N. H. Nielsen, Kolding, for et års tid siden. Jeg kan i den forbindelse henvise til mit spørgsmål nr. S 1048 af 29. juli 1982. E. Dalgaard, kriminalinspektør i Glostrup, blev